

Český zápas

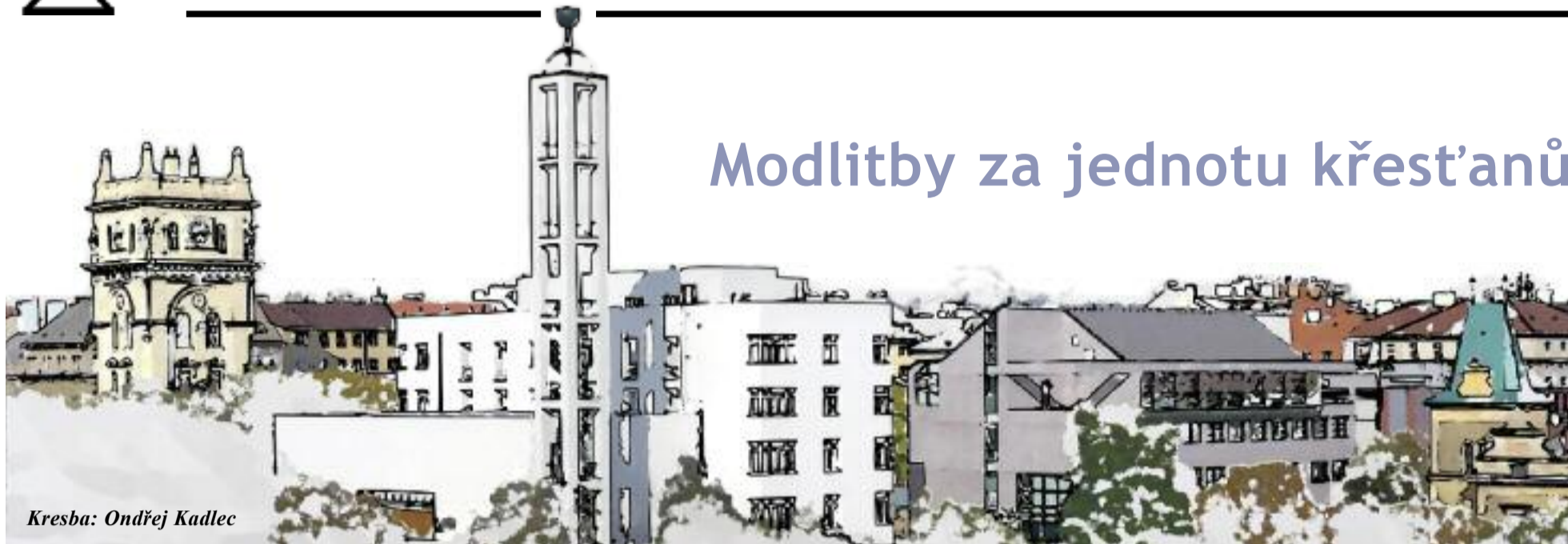
Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 6

5. února 2017

Cena: 8 Kč

Kresba: Ondřej Kadlec

Modlitby za jednotu křesťanů

Zemřel profesor Zdeněk Sázava

Ve věku 85 let zemřel 17. ledna 2017 bratr profesor ThDr. Zdeněk Sázava. S bratrem profesorem jsme se rozloučili 24. ledna ve sboru kněze Ambrože v Hradci Králové.

Prof. ThDr. Zdeněk Sázava se narodil 28. června 1931 v Brně. Středoškolská studia absolvoval na reálném gymnáziu v Brně-Husovicích, v letech 1950 - 1954 studoval pražskou Husovu československou bohosloveckou fakultu (HČBF). Paralelně studoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy hebraistiku, aramejštinu a řečtinu. Po vysvěcení na kněze ČCS(H) v roce 1954 nastoupil bratr Zdeněk Sázava duchovenskou službu v náboženské obci Rychnov nad Kněžnou; v letech 1955 - 1977 působil v Hradci Králové jako duchovní, farář a předseda okrsku. Na HČBF získal bratr Sázava doktorát teologie (1969), v roce 1974 mu byla na základě habilitačního spisu s tématem Lukáš – historik sui generis udělena docentura pro obor novozákonní věda. Řádným profesorem Nového zákona se na Husově československé bohoslovecké fakultě stal v roce 1977, od roku 1984 vedl katedru biblické teologie. V letech 1981 - 1990 zastával funkci proděkana HČBF. Angažoval se v mezikonfesi novozákonní překladatelské skupině českého ekumenického překladu Bible (1976 - 1984). V roce 1981 byl přijat za řádného člena světové oborové organizace novozákonníků Studiorum Novi Testamenti Societas. Vedle své rozsáhlé činnosti pedagogické, badatelské, publicistické, editorské a přednáškové domácí i zahraniční vedl od roku 1984 v ústředí ČCSH ekumenicko-zahraniční oddělení. Po inkorporaci HČBF do svazku Univerzity Karlovy v roce 1990 působil bratr profesor na Husitské teologické fakultě UK až do roku 2005 jako vedoucí katedry biblistiky a judaistiky, byl členem Akademického senátu HTF UK (1990 - 1994), AS UK (1994 - 1998) a zastupoval fakultu v Ústřední radě ČCSH (1994 - 1998). Souběžně pracoval i v teologické komisi Ekumenické rady církví v ČR, ve vědecké radě Centra biblických studií při Akademii věd ČR a v několika komisích Sdružení církví Leuenberské konkordie. Jako emeritus žil bratr Sázava v Hradci Králové.

Čtenáři Českého zápasu jej znali z řady článků, například ze seriálu ke čtyřstému výročí Bible kralické. Jeho život a dílo si podrobně připomeneme i v dalším čísle.

red

V pondělí 23. ledna se v Husově sboru ČCSH v Praze na Vinohradech konala za účasti vrcholných představitelů českých křesťanských církví ekumenická bohoslužba za jednotu křesťanů. Za naši církev se bohoslužby účastnili br. patriarcha dr. Tomáš Butta, br. pražský biskup doc. David Tonzar, vinohradský farář br. Daniel Majer a jáhen Filip Sedlák.

Bohoslužba byla součástí širší akce – Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Tradičním termínem Týdne modliteb za jednotu křesťanů jsou na severní polokouli dny 18. - 25. ledna. Tato data navrhl v roce 1908 Paul Wattson, aby spojil svátky sv. Petra a sv. Pavla, a tato doba tak má symbolický význam. Na jižní polokouli, kde leden patří do období prázdnin, církve často využívají k oslavě týdne modliteb jiné dny, např. kolem Letnic, jež mají pro jednotu církve také symbolický význam. Program týdne modliteb za jednotu křesťanů připravili pro tento rok bratři a sestry z Německa.

Hlavní téma je vzato z 2. listu Korintským 5,14 a zní: Smíření – Kristova láska nás nutí. Použit je překlad V. Bognera (Karmelitánské nakladatelství 2006). Jiný překlad tohoto textu říká: Kristova láska nás má ve své moci. V Jeruzalémské bibli zase čteme: Pobízí nás totiž láska ke Kristu, a například v Bibli

kralické čteme: Láska Kristova víže nás. Na každý den Týdne modliteb jimi byla navržena mj. modlitba, biblický verš z 2. listu Korintským 5,14 a komentář k němu. Bohoslužba na Vinohradech představovala šestý den. Uvádíme verše a modlitby z prvního, úvodního dne Týdne modliteb a ze šestého dne, který připadl na vinohradské setkání.

BIBLICKÁ ÚVAHA PRVNÍHO DNE:

JEDEN ZEMŘEL ZA VŠECKY (2K 5,14)

Když se Pavel obrátil ke Kristu, dospěl k radikálně novému poznání: jeden člověk zemřel za všechny. Ježíš nezemřel jen za svůj vlastní lid a stejně tak nezemřel jen za ty, kdo sympatizují s jeho učením. Zemřel za všechny lidi v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. V průběhu staletí položili mnozí křesťané, věrní evangeliu, život za své přátele. Jedním z nich byl i františkán Maxmilián Kolbe, který byl uvězněn v koncentračním táboře v Osvětimi

a roku 1941 dobrovolně nabídl svůj život, aby tak zachránil spoluvězně. Protože Ježíš zemřel za všechny, zemřeli všichni s ním (srov. 2K 5,14). Jestliže umíráme s Kristem, stává se náš starý život minulostí a my vstupujeme do nového bytí: do života v plnosti, života, v němž už nyní zakoušíme vyrovnanost, důvěru a odpuštění, života, který má smysl i po smrti. Tímto novým bytím je život v Bohu. Když si Pavel toto uvědomí, cítí zároveň, že ho Kristova láska nutí, aby hlásal radostnou zvěst o smíření s Bohem. Na tomtéž poslání hlásat poselství evangelia mají podíl i všechny křesťanské církve. Musíme si klást otázku, jak můžeme hlásat toto evangelium smíření navzdory svým rozdělením.

MODLITBA PRVNÍHO DNE

Bože, náš Otče, v Ježíši jsi nám dal toho, kdo zemřel za všechny. Žil nás
Dokončení na str. 3

Svátost svěcení kněžstva

Svěcení kněžstva je jedinou ze sedmi svátostí, kterou přijímají pouze vyvolení křesťané, kteří se rozhodli pro službu v církvi jako duchovní. Maturant, který se rozhodl ke studiu teologie (teologie) na HTF UK v Praze, projde náročným pětiletým studiem a pokud se rozhodne sloužit jako duchovní Církve československé husitské, požádá o vysvěcení svého biskupa. Ještě předtím však ve zkušební době adept kněžství zjišťuje, zda jeho odhodlání ke službě je trvalé a neměnné. Biskup pak zjišťuje, zda je ucha-

zeč o kněžství skutečně povolán, jako byli apoštolové. Studium teologie je náročné a bohoslovec se musí podřizovat vnitřnímu řádu v koleji fakulty a například v Římskokatolické církvi musí žít v semináři.

Základy víry Církve československé husitské definují svěcení kněžstva jako svátost, v níž Boží církev na modlitbách přenáší služby svého kněžství na osoby způsobilé a osvědčené, a v níž Duch svatý přistupuje ke svěcení, aby dokončil jeho vnitřní povolání ke kněžskému poslání.

Základem obřadu svěcení kněžstva je vzkládání rukou na hlavu svěcence biskupem a spolusvětiteli – duchovním a laikem, kteří při tom pronášejí slova: „Osvěćuj a posiluj tě Bůh Duchem svým svatým, amen.“ Tímto trojím symbolickým jednáním a předměty je zdůrazněn trojí služební úřad Kristův, který se uskutečňuje skrze církev a její služebníky: Učitelství úřad je vyjádřen předáním Bible, kněžský úřad kalichem a miskou s bohoslužebným chlebem (hostiemi) a pastýřský úřad stolou. Specifické svěcení pak je svěcení biskupa a patriarchy.

Prvním stupněm svěcení (nižší svěcení) je svěcení jáhenské a po určité době a praxi jáhen může požádat biskupa o vyšší stupeň svěcení – kněžské, kdy obdrží štolu a může vysluhovat již celou liturgii, včetně svátosti večeře Páně.

Vysvěcený kněz je nazýván novokněz, resp. novosvěcenec, a první bohoslužbu slouží zpravidla v místě, odkud pochází. Jde o slavnostní bohoslužbu, nazývanou také primiční (primice). Kněz v ČČSH se může zavázat dodržovat tzv. dobrovolný celibát ve smyslu příslušného ustanovení

Řádu duchovenské služby, nebo může vstoupit do svazku manželského. V Římskokatolické církvi je celibát v případě vyššího stupně svěcení povinný, v Pravoslavné církvi je povinný u biskupů. V řadě křesťanských církví (včetně naší církve) mohou být vysvěceny i ženy, v Římskokatolické pak výhradně muži. Čtenáři Českého zápasu zajisté velmi dobře vědí, že Církev československá husitská měla jako první vysvěcenou biskupku ses. Mgr. Janu Šilerovou. Na závěr lze konstatovat, že duchovenský sbor ČČSH má až nezvykle vysoký počet žen – duchovních.

Pavel Hýbl

ZAJATEC

Jsmo odpovědni nejen za to, co děláme, ale také za to, co neděláme.

Molière

Bydlíme v pátém poschodí. Okna a dveře, podél nichž se táhne úzký balkón, otevírají pohled do prostranné ulice. Jednou jsem uslyšel pootevřenými dveřmi jakési třepetání. Vyjdu na balkón, zakloním se a vidím nahoře mezi zdí a spodkem střešy típající a zmitající se jiříčku, uvízlou křídlem ve štěrbíně. Znáám ji, má dole nad vchodem hnízdo. Co dělat? Rukou nahoru nedostanu. Ke všemu přišla návštěva, nemohu ji ani řádně uvítat. Všichni se hrneme na balkón. Tísňme se mezi stěnou a zábradlím a radíme se, co dělat. Zkouším uvolnit ptáčka hladkým koncem smetáku. Nejde to, jiříčka křičí úzkostí. Můj mladý host se nabídl, že pomůže. Vystoupil zvenčí do otevřeného okna (podpírali jsme ho z balkónu, aby neztratil rovnováhu) a snažil se po hmatu jiříčku uvolnit. Ve chvílce je dole houfec lidí. Ukazují nahoru a sledují, co se vlastně děje. Konečně je křídlo drobného stvoření vyproštěno. Ale ptáček, místo co by odletl, poklesl a zůstává na čemsi viset. Ukazuje se, že je chycen do smyčky silonové nitě, kterou tam patrně zanesli vrabci. Ve chvílce jsou po ruce nůžky, a mladý přítel, který z okna nahoru dobře nevidí, šermuje jimi naslepo podle našich pokynů, aby jiříčku neporanil. Konečně! Nit je přestřížena a vysvobozený ptáček odletá. Chvála Bohu, nic mu není. Vracíme se dovnitř a je nám dobře. Díky, že i my máme svého vysvoboditele v nebesích. Necht' i o nás platí slova žalmu: „Unikli jsme jako ptáče z osidla lovců.“

Miroslav Matouš

Z kazatelského plánu

5. neděle po zjevení

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh. ŽALM 95,6-7

První čtení (varianta I a II): Izajáš 58,6-9a; Izajáš 58,9b-12

Tužby:

2. Abychom Ježíše jako Syna Božího vyznávali a za Pána jej přijímali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom v naší církvi o duchovní dary pečovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, vysvobod' nás z pout našich hříchů a daruj nám svobodný život ve svém Synu! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 2,1-9

Evangelium: Matouš 5,13-20

Verše k obětování: Žalm 17,5-7

Verš k požehnání (varianta I a II): Žalm 43,4; Matouš 5,16

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, dej, ať dosáhneme plné míry spásy, jejíž příslib jsme přijali v tajemství chleba a kalicha! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 35, 51, 83, 85, 301

Nad Písmem

Polévka nebo gulášek?

Mt 5,13-20

Někdy, když člověk nemůže spát, dochází k bilancování. Tu přicházejí otázky po smyslu naší existence, proč tu vlastně jsem, jakým přínosem kromě podkopaného zdraví byla má práce v dnes již neexistující fabrice, co jsem dokázal v dnes prázdnou zejícím kostele?

Pán Ježíš na tyto naše otázky odpovídá obrazně: „Vy jste sůl země, světlo světa...“ Dlouho by se dalo hovořit o významu soli a světla v lidském životě, nejen pokud jde o tělesné zdraví (sůl – potřebná látka v organismu, světlo – je vidět na cestu), ale i z hlediska kvality, ochucení, a to nejen jídla. Mluví tu o ochucení života, aby ten náš život nebyl „neslaný nemastný“ jak hospodská polívka, uvařená z jedné vody načisto, jde mu o vychutnání života, o zkrášlení našich pozemských dnů... Vyznáváme přece životem dobra, pravdy a krásy...

Nestačí však být pouhými konzumenty radosti života. Má-li mít náš život smysl, musíme se sami stát ochucující soli pro své okolí, soli a také lampami, věčnými světly, osvětlujícími temný Kristův kříž! Často jsme však spíše čadícími knoty na oltářích našich chrámů.

Kam zmizelo to světlo Boží lásky zářící kdysi skrze církev do temnot tohoto světa? Někdy se nám zdá, jakoby to světlo ztrácelo sílu, jakoby potmělo! Boží světlo však nevychladá. To vychladá naše láska, takže jen čadíme...

Zdají se být pak naivní a nepravdivá ta dávná slova Hospodina: „Všichni mě budou znát, od nejmenšího po největšího... nikdo nebude páchat zlo a šířit zkázu... zemi naplní poznání Hospodina... pronárody budou vyhledávat kořen Jišajův, tedy Krista...“

Svět potmělo, ustydlá naše srdce, Bůh jakoby se vzdálil, nebo na nás dokonce zapomněl... nikdo jej nehledá... kdysi křesťanské národy zpohanšely... i na ten islám jsme jaksi kráčí. Jsme podobní osamělým vystrašeným učedníkům, ubírajícím se houstnoucím večerem kamsi do neznáma... Ale, což jsme cestou nepotkali Krista? Což naše srdce nehořela, tenkrát, když s námi

kráčel, živý, když nám vykládal Písma? Kde je ten plamen víry, kde hoří? Kde je Hus, kde jsou táboři? Kde je to svaté nadšení, kráječící cestou spásení? Kde je ten oheň Ducha svatého, kterým bychom měli přece hořet? Jak to, že nejsme nositeli Světla světa?

Zdá se, že Bůh opravdu umřel. Že tu to Světlo, jestli tu někdy bylo, už dávno neexistuje. Ale ono tu je a svítí, nebo spíše – chce svítit. To my jsme se zalekli toho žaru, stravujícího jako plamen svíci i nás samé. To my jsme se zalekli protivenství temného světa, zlověstného kříže, temnot, v nichž planou jasně jen hranice mučedníků.

To Světlo tu však stále je, svítí, tma je nepohltila. To jen my je stavíme pod nádobu, aby nebylo vidět. A Světlo naší víry, ukryté pod hrncem, skomírá nedostatkem kyslíku. Co je tím ochucovadlem života, soli, činící život chutným? Je to snad sůl, vhodná k zimmému posypu silnic, k pošlapání či k házení nepříteli do očí? Co je tím Světlem světa, osvěćujícím naše kroky, činícím i z nás Světlo světa? Je to snad světlo výbuchů sebevražedných atentávníků? Nebo snad světlo nukleárních pokusných explozí? Ne. To Světlo s velkým S lze definovat jediným slovem, tolikrát zneužitým a pošpištěným, slovem, kterým i Pán Ježíš velice šetřil (v dnešním čtení není užito ani jednou), které však zviditelňuje celým svým životem: Láska. Vždyť on nepřišel zrušit jediné písmenko, jedinou čárku ze Zákona. Jediné, co si dovolil, že Desatero Božích přikázání shrnul do jediného: Miluj!

Láska děť k rodičům se projevuje v poslušnosti. Milujícímu dítěti jsou rodiče autoritou. Avšak jak je to s tou naší poslušností vůči Bohu Otci, Synu i Duchu svatému? Je nám opravdu autoritou, světlem našich cest? Jsme ochotni ptát se ho, co vlastně od nás chce, naslou-

chat jeho hlasu, zkoumat jeho slova, plnit jeho vůli? Jsme ochotni příkladného následování Krista až za hrob? Jsme skutečně jeho učedníky? Nebo jen zchvácenými úředníky, plnicími své církevní povinnosti vůči naší vrchnosti?

Často a rádi kritizujeme své šéfy. Dáváme jim za vinu stav církve, kritizujeme je i své spolubratry, bereme to šmahem, ukazujeme prstem na zpronevěřilou církev... Jsem však já lepší? Vždyť i já jsem církev. „Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevedete do království nebeského.“ Jinými slovy – bude-li pro nás Boží přikaz lásky pouhým paragrafem, oběžníkem od ústřední rady, smrskne-li se nám na pouhou povinnou brožurku ve farní knihovně, příkazy, které je sice dobré pro vlastní klid dodržovat, které však lze i všelijak šikovně obcházet, nestane-li se nám Ježíšův přikaz lásky tak samozřejmou až mimoděčnou vlastností jako třeba dýchání, nestane-li se nám Hospodín skutečně Otcem, jemuž budeme ochotni s respektem pozorně naslouchat, na jeho vůli vždy a všude se dotazovat a pak ji neodkladně plnit, zbude toho z našeho křesťanství žalostně málo. Budeme hašteřivým společenstvím, nelákavým pro svět, otevřeným kdejakému extremismu, muezziny halekajícími z věží své kruté pravdy, soli bez chuti, svíci čadící, tmou světa, náš život bude životem zmařeným. Při neslané nemastné hospodské polívce, uvařené z žalostných zbytků naší víry, se nám bude o výborném tátově guláši jenom zdát.

Ještě trvá čas Boží milosti. Světlo jeho lásky svítí. I my tedy sviťme. Svíčka přiklopená hrncem je k ničemu. Zhasne na nedostatek kyslíku. Obráťme se k Bohu, dokud je čas.

Václav Žďárský

Svíce mým nohám a stezce mé na bludných cestách je Slovo tvé, vůdcem a rádcem neomylným, učí mne neklamným pravdám svým. Pane, prosím, zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se k sklonku chýlí... Amen.

Sto let od narození ThDr. PhDr. Miloslava Kaňáka

17. února si připomínáme sté výročí narození ThDr. PhDr. Miloslava Kaňáka, profesora Husovy čs. bohoslovecké fakulty, církevního historika, teologa a kněze Církve československé husitské, významného představitele poválečné generace učitelů Husovy československé bohoslovecké fakulty.

Rodové kořeny M. Kaňáka (narozen 17. 2. 1917 v Bakově nad Jizerou, zemřel v Praze 24. 1. 1985), dosahuje po otcově linii na Klatovsko, k chodským předkům, a po matčině linii na Jičínsko, k příbuzenství s básníkem Fráňou Šrámkem. Část dětství prožil v Mladé Boleslavi, kde jeho otec pracoval jako konstruktér v automobilce Laurin a Klement, a kde též s celou svou rodinou na počátku 20. let vstoupil do Církve československé (husitské). Po středoškolských studiích na klatovském gymnáziu a po ukončení vysokoškolského studia na staré Husově evangelické bohoslovecké fakultě v roce 1941 nastoupil M. Kaňák do duchovní správy Církve českomoravské, jak se církev československá (husitská) za německé okupace nuceně nazývala, na faru v Praze-Vyšochanech. V říjnu roku 1944 M. Kaňák přijal svátost manželství s katechetkou Alenou Fišerovou.

Od roku 1945 působil M. Kaňák na Husově evangelické fakultě jako asistent u profesora církevních dějin F. M. Bartoše. V roce 1946 dosáhl doktorátu teologie. V letech 1947 - 1949 studoval v USA na metodistické Drew University v Madisonu, s podporou stipendia Světové rady církví. Věnoval se zde zejména studiu světového ohlasu modernistického hnutí. Po návratu do Československa v roce 1949 se na Husově evangelické bohoslovecké fakultě habilitoval a roku 1950 byl jmenován profesorem církevních a všeobecných dějin nové Husovy československé

husitství. Zatímním vedením a organizací práce stolice byl pověřen M. Kaňák jako vedoucí katedry dějin. Po velkorysých začátcích, kdy se na práci stolice podílela v letech

bohoslovecké fakulty, samostatně zřízené pro Církev československou (husitskou). V roce 1952 dosáhl M. Kaňák doktorátu filozofie na Filozofické fakultě pražské Karlovy univerzity. M. Kaňák pak na Husově fakultě působil přes třicet let. V letech 1958 - 1966 a 1972 - 1976 zastával dokonce její děkanství.

Státním úřadem pro věci církevní byla v únoru 1951 při katedře dějin na Husově československé bohoslovecké fakultě v Praze zřízena stolice pro studium husitské doby a dějin

1951 - 1953 PhDr. Olga Pešková – Kounovská jako docentka, se činnost stolice a katedry postupně přerušila. O. Pešková – Kounovská, narozená roku 1905, pracovala od roku 1950 na Husově fakultě na katedře společenských nauk. Její dřívější docentské pověření bylo přeneseno na obor studia husitské doby a dějin husitství v roce 1951. O. Pešková – Kounovská však v roce 1953 pro svou radikálně levicovou orientaci církev opustila. Většina katedrové práce pak zůstávala na bedrech M. Kaňáka jako

hlavního činovníka. Jen díky jeho velkému úsilí se podařilo udržet katedrovou práci na patřičné úrovni a v plánovaném rozsahu. K ruce měl většinou jen pomocné vědecké síly z řad studentů. Ti nejlepší z nich pak ovšem zúročili své působení na katedře v postgraduálním studiu, vedoucím k dosažení doktorátu teologie v oboru církevních dějin. Kromě odborné práce vědecké, jejíž zaměření a výsledky jsou obecně známy, se M. Kaňák v rámci činnosti katedry věnoval rozsáhlé činnosti osvětové, která vědecké bádání popularizovala. Ve zprávách o činnosti katedry církevních dějin se opakovaně objevují odkazy na přednášky, které M. Kaňák vykonával v pražských i mimopražských náboženských obcích, a na exkurze pro církevní veřejnost, které vedl v prvé řadě po pražských památkách z doby husitské (Betlémská kaple, kostel sv. Martina ve zdi, kostel sv. Štěpána, Staroměstská a Novoměstská radnice, Národní památník na vrchu Vítkově, Vyšehrad aj.). Pestrá paleta témat dalších exkurzí zahrnovala též pražské památky spjaté s českým národním obrozením (Svatováclavské lázně, vzdělávací ústav Budeč Karla Slavoje Amerlinga, Žofin aj.). S posledními místy věčného odpočinku obrozenců souvisely i Kaňákovy poznávací procházky po pražských hřbitovech.

Hroby významných osobností tu představovaly v Kaňákově podání řetězce zastavení, dokumentujících jeho zasvěcený výklad o národní historii a literatuře v 19. století. Katedra také prezentovala svoji práci na veřejných schůzích, konaných zpravidla jednou měsíčně kromě letních prázdnin. Schůze navštěvovali jednak studenti teologie a jednak zájemci z řad církevní veřejnosti z celé republiky. Všechny schůze byly uzavírány odborným referátem vedoucího katedry a doplňovány vždy ukázkami nové literatury, fotografií, prohlídkou starých tisků i rukopisů, které vedoucí katedry přinášel na doplnění svých výkladů a zájemcům je z vlastní knihovny půjčoval k dalšímu studiu. Katedrová práce pak programově vedla zúčastněné posluchače k předávání získaných znalostí příslušným odborným diecézním grémiím i k jejich využívání při práci v jednotlivých náboženských obcích. Mnozí pamětníci z řad starší generace duchovních i z řad laické veřejnosti si jistě vzpomenou, že základní rysy organizace práce, vytvořené v této době, si katedra církevních dějin Husovy československé bohoslovecké fakulty udržela až do druhé poloviny 80. let minulého století, tedy do doby, kdy její spiritus agens M. Kaňák již několik let nebyl mezi živými.

Bohdan Kaňák

Objednejte si Český zápas

Týdeník Český zápas můžete i pro Vaše rodinné příslušníky a přátele (vč. starších čísel) objednat na e-mailu: frantisek.brynych@ccsh.cz Tel.: 220 398 117

Představení noví bohoslovci

Při bohoslužbě k 97. výročí vzniku ČČSH dne 7. 1. 2017 v chrámu sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí byli bratrem patriarchou představeni noví bohoslovci ČČSH Štěpánka Sedlecká, Ondřej Bezděk a Michaela Švestková, kteří studují HTF UK a jsou zapojeni v pastoračních činnostech. Bratr patriarcha připomněl, že příprava bohoslovců náleží k ústředním zájmům církve, a vyzval duchovní i náboženské obce k modlitbám a podpoře bohoslovců.

Modlitby za jednotu...

Dokončení ze str. 1

život a zemřel naší smrtí. Tys přijal jeho obět' a vzkřísil jsi ho k novému životu u sebe. Dej, ať nás všechny, kdo jsme zemřeli spolu s ním, spojuje Duch svatý v jedno, abychom zakoušeli plnou míru tvé božské přítomnosti nyní i navěky. Amen.

BIBLICKÁ ÚVAHA ŠESTÉHO DNE: BŮH NÁS SMÍŘIL SÁM SE SEBOU (2K 5,18)

Smíření má dvojí tvář: je úchvatné, a zároveň děsivé. Vtahuje nás do sebe, takže po něm toužíme: chceme, aby nastalo v nás samotných, mezi jednotlivými lidmi, mezi našimi odlišnými křesťanskými tradicemi. Zároveň ale vnímáme, jaká se za ně platí cena, a bojíme se jí. Smíření od nás totiž vyžaduje, abychom se zřekli své touhy po moci a uznání. V Kristu nás Bůh milostivě smiřuje se sebou, přestože jsme se od něj odvrátili. A Boží jednání jde ještě dál: Bůh se sebou smiřuje nejen lidstvo, ale celé stvoření. Ve Starém zákoně prokázal Bůh věrnost a milosrdenství izraelskému lidu, s nímž uzavřel smlouvu.

A tato smlouva stále trvá: „Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná“ (Ř 11,29). Ježíš, který svou krví stvrdil novou smlouvu, byl také synem Izraele, naše církve ale v minulosti na tuto skutečnost zapomínaly. Po holocaustu mají německé církve i specifický úkol: bojovat proti antisemitismu. Podobně jsou všechny církve povolány vnášet smíření do společnosti, kde působí, a stavět se proti všem podobám diskriminace druhých lidí, protože všichni patříme pod Boží smlouvu.

MODLITBA ŠESTÉHO DNE
Milosrdný Bože, tys z lásky uzavřel se svým lidem smlouvu. Dej nám sílu, abychom se postavili všem podobám diskriminace. Kéž nás dar tvé láskyplné smlouvy naplňuje radostí a podněcuje k větší jednotě. Prosíme o to skrze Ježíše Krista, našeho zmrtvýchvstalého Pána, který žije a kraluje s tebou a Duchem svatým na věky věků. Amen.

red
(Podle podkladů ERC a ČBK)

Mirovický husitský kostel
 Tábořská 243, 398 06 Mirovice
 +420 775 541 400
 profarnosti@gmail.com
 www.cesh-mirovice.cz
 www.facebook.com/kostelmirovice

Pravidelné akce:
 Bohoslužby - každou neděli od 10.h
 Biblické hodiny - každou středu od 18.h
R. Refekář / K. Kostel

Program únor - březen 2017

25.2. 10:00	Mgr. Václav Matuška, psychoterapeut - <i>Jak si zachovat duševní zdraví (R)</i>
1.3. 18:00	Popelčiny středa - udlení popelce (R)
18.3. 10:00	MUDr. Martin Tomásek, neurolog FN Motol - <i>Mozek a čarodějnice (R)</i>

Prodlouženo vyhledávací řízení na referenta ekumeny a vnějších vztahů

Církev československá husitská vyhlašuje vyhledávací řízení na pozici referenta/referentky Odboru ekumeny a vnějších vztahů Úřadu Ústřední rady ČČSH jako zástup za rodičovskou dovolenou.

Kvalifikační předpoklady:

- členství v ČČSH,
- dokončené min. SŠ vzdělání s maturitou, výhodou VŠ teologické vzdělání,
- plynňá mluvená i písemná angličtina, výhodou je znalost dalšího jazyka,
- administrativní zdatnost, znalost MS Office (Word, Excel, Power point),
- přivítáme základní znalost administrace webových stránek (Wordpress).

Nabízíme:

- služební poměr na 1/2 úvazku (za rodičovskou dovolenou),
- práci v menším kolektivu v rámci Odboru ekumeny a vnějších vztahů a současně spolupráci v rámci celého Úřadu ÚR ČČSH,
- flexibilní podmínky pracovní doby.

Předpokládaný nástup od 1. března 2017. Žádost s životopisem zašlete do 10. 2. 2017 na adresu Církve československé husitské, personální oddělení, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6; nebo mailem na adresu: personalistika@ccsh.cz

Zprávy

Extenze 2017 - Svoboda

Zveme na přednášku z cyklu Extenze 2017: 8. února - děkanka HTF UK doc. ThDr. Kamila Veverková, Th.D. - Martin Luther o svobodě křesťana. K výročí německé reformace. Od 19 h ve Farského sále Husova sboru na Vinohradech (Dykova 1, Praha 10).

FS

Mladý člověk a krajina

Mladý člověk na cestě k vědomému uchopení krajiny a k ekologickému myšlení je téma besedy, k níž zve Ekologická sekce České křesťanské akademie na úterý 14. února 2017 od 17.30 h do přízemí kláštera Emauzy, Praha 2, Vyšehradská 49. Mgr. Ondřej Ševčík, středoškolský profesor, bude hovořit o svých bohatých zkušenostech s ekologickou výchovou studentů. Předpokládaný konec je kolem 19. hodiny.

JNE

Gratulace

Dne 29. ledna roku, ve kterém církev opustil první patriarcha, spatřila světlo světa farářka ČČSH sestra Milada Chmelíková. Statečná žena, která poznávala Krista v mládeži vodňanského sboru, se dožívá životního jubilea v plné svěžesti ducha. Sloužila v NO ČČSH Kladno, Radnice, Strakonice, Prachovice, Týn nad Vltavou a Kdyně a v civilu třem úžasným bytostem, které vychovala navzdory nepřízní osudu. Přejeme touto cestou jubilantce zdraví a požehnanou blízkost Toho, jenž vede její kroky na cestě životem, a děkujeme za její obětavou službu Bohu i lidem. Blahopřejeme též jejímu nejmladšímu synovi Antonínovi k šedesátinám. Přejeme oběma mnoho radosti z potomků.

Za RS NO v Klatovech
Tomáš Procházka

Program divadla Mana

• **Pondělí 13. 2. 2017 - 19.30 h - Benght Ahlfors - Popel a pálenka.** Černá komedie současného finského autora se odehrává v dnešních Helsinkách v jedné trochu pomatené, i když docela typické rodině. Inszenaci uvádí Divadlo pod Petřínem.

• **Úterý 21. 2. 2017 - 19.30 h - Alfréd a Josefina.** Groteskní příběh ve verších o zoufalé potřebě, hledání a nedostatku lásky. Jenže vždycky je to nějak špatně uchopeno a řetězec vzájemného ubližování se točí a nejde zastavit. Hraje D-talent: Veronika Svozilková, pohybová spolupráce: Vladimíra Benoni. Scénář a režie: Erika Merjavá. Text a verše: D-talent.

• **Čtvrtek 23. 2. - 19.30 h - Krlíček aneb radostné bezdomovectví.** Úsměvné lepirelo, s humorem a láskou vyprávěné. Přemýšleli jste, co byste dělali vy, kdybyste se octli pod mostem či vás přihrnuli na skládku? Opravdu se vám to stát nemůže? Jak si s tím poradili Krlíček, Kuře, Krates, placatá žába, tikající kostka Romeojulie? Inspirojeme k naději, lásce, přemýšlení i úsměvu.

• **Pátek 24. 2. - 19.30 h - Zkrocení zlé ženy.** Klasická Shakespearova komedie o věčném střetu mezi ženou a mužem. Nikdy nekončící konflikt partnerských vztahů, který jako konstanta zůstává po staletí stále stejný.

• **Neděle 26. 2. - 17 h - Strakaté bajky.** Pohádka o českých komediántech, kteří procestovali celou Francii a teď přijeli k vám se svým představením „Strakaté bajky.“ Bajkami inspirovanými mistry Ezopem a Jeanem de la Fontaine vás pobaví Divadlo Láryfáry.

• **Pondělí 27. 2. - 19 h - Dny dobrých zpráv. Teatr Vít Marčíka.** Víťa Marčík je herec, zpěvák, bavič, performer, ale hlavně velmi charismatický „komedián“, který dokáže svým laskavým a moudrým humorem nadchnout a rozesmát děti i dospělé.

Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967, Praha 10 - Vršovice, www.vrsovickedivadlo.cz

red

SETKÁNÍ TŘETÍHO VĚKU

NO ČČSH Karlín a Dialog na cestě ve spolupráci s Městskou částí Praha 8 pořádají oblíbený přednáškový cyklus

v úterý 28. 2. 2017 v 15:00 hod.

PhDr. Olga Nytrková a
 PhDr. Františka Vrbenská

ODPOLEDNE S NÁLADOU PROVENCE

Husitský svob. k. Francie a její jedinečné kultury protínají od mládí PhDr. Olga Nytrková a PhDr. Františka Vrbenská z Pražského lidového společenství při Obci společenství. Navštívily proto společně romantickou zátoku Provence. Budou vypovívat o svých zážitcích a porovná výběr ze svých fotografií. Nabídnou také sládky z ústředí Dětské Francké společnosti J. Bonaventurová, O. Nytrková, B. Dřevák a B. Zdráhalová, která vyšla v listopadu 2016.

Praha 8 - Karlín, Vltava 13, zasedací místnost NO ČČSH

www.ccsch.cz
 www.obcispolecnosti.cz

Z ekumeny

BLÍŽÍ SE UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK NA KIRCHENTAG

Ekumenická rada církví v ČR (ERC) organizuje výpravu na 36. evangelický Kirchentag, který se bude konat od 24. do 28. května 2017 v Berlíně a ve Wittenbergu. K účasti na Kirchentagu jsou zváni všichni, kteří mají chuť se tohoto svátku křesťanů účastnit. Pravidelně se na Kirchentag sjíždí víc než 100 000 lidí všech generací z celého světa. V rámci Kirchentagu připravuje ERC česko-německý večer s bohoslužbou a následným hudebním vystoupením Tomáše Najbrta. Součástí večera bude i občerstvení s českými kulinařskými specialitami. ERC také připravuje pro tržiště možnost na Kirchentagu prezentační stánek ERC, jehož tématem bude česká a německá reformace v rozhovoru. Srdečně Vás zveme k účasti na této mimořádné akci, bude také součástí připomínek 500 let reformace. Pro účast na výpravě ERC na Kirchentag 2017 je třeba doručit vyplněnou přihlášku do Ekumenické rady církví v ČR do 20. února 2017. Účastnický poplatek byl stanoven ve výši 1600 Kč. Poplatek zahrnuje vstupenku na Kirchentag, jízdenku po Berlíně během konání Kirchentagu (středa - neděle), ubytování buď společné ve škole nebo v rodinách (pro osoby starší 35 let), 4x snídaně a občerstvení během česko-německého večera a společnou dopravu autobusem z Prahy do Berlína a zpět z Berlína přes Wittenberg do Prahy. Více informací a přihláška na stránkách církve v rubrice Pozvánky nebo na webu ERC. S dotazy se prosím obraťte na asistenta gen. sekretáře ERC Aleše Čejku (info@ekumenickarada.cz) či telefonicky na referentku odboru pro vnější vztahy a ekumenu ČČSH Veroniku Matějkovou: 720 404 812.

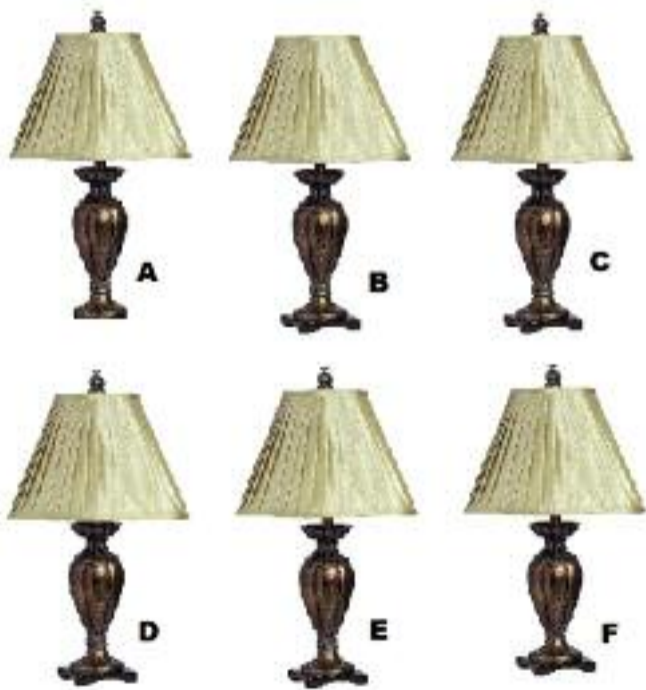
VM

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JSTE SVĚTLEM SVĚTA

Najdete dvě lampy, které jsou úplně stejné?

Řešení z minulého čísla: Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi.

Jana Krajčříková

